

til. Nu vil man maasse sige, at en saadan Mand eller Kvinde efter Slutningen af § 2 eller den ny § 3 kan søge speciel Tilladelse til at drive denne Art Virksomhed, og at saadan Tilladelse upaatvilelig vil blive givet af Justitsministeren; men jeg skal tillade mig at sige, at hvis jeg var en Mand, der forstod at give saadanne Raad, og jeg gav dem, ikke for at søge noget Erhverv derved, men blot for at hjælpe mine Medmenneker, da vilde jeg sandelig ikke gaa til Justitsministeren, thi Justitsministerens Tilladelse kan man vel faae, men kun under de nærmere Bestemmelser, som i den Henseende fastsættes af Ministeren. Jeg maatte da underkaste mig disse nærmere Bestemmelser, jeg skulde maasse søre Bog, jeg skulde maasse taale, at Distriktslægen kom og efterfaa, hvor mange jeg havde kureret, hvorledes jeg havde ført mine Bøger o. s. v. Jeg vilde ikke underkaste mig disse og maasse mange andre Betingelser, og jeg antager, at Mange vilde være tilfjends som jeg. For Øvrigt er det en Anstuelse, som ogsaa er udtalt stærkt her i Salen af det ærede 4de kongevalgte Medlem (Nåsing), og det Samme er tilbels udtalt af den høitærede Justitsminister i det andet Thing, ligesom jeg tror, at der i den høitærede Justitsminister's Foredrag laa Noget, som tydede hen paa den samme Tanke, nemlig, at, naar de Paagjældende ikke søgte noget Erhverv ved deres Lægevirkksomhed, skulde de have Lov til at kurere. De, som mene, at det ikke er ønskeligt, at den Slags Folk indlader sig paa at give Raad mod Sygdommen, maa efter min Mening snarere holde paa en Bestemmelse, der gaar ud paa, at denne Virksomhed skal være tilladt, naar blot den Paagjældende ikke søger Erhverv derved, end paa et Forslag, der ligesom tvinger de Paagjældende til at søge Justitsministerens Tilladelse, thi denne Tilladelse søges nærmest af Folk, der ville kaffe sig et Erhverv, og den, om hvem dette gjælder, vil snarest være mindre ønskelig, vil gjøre Alt for at trække Runder til sig, hvormod den, som ikke søger noget Erhverv ved at kurere Folk, ikke vil have nogen særlig Interesse af at behandle Folk. Den ærede Ordfører bemærkede, at det var godt at beholde de omtvistede Ord som et Kjendetegn paa, hvem der kom ind under Straffebestemmelsen. Jeg kan jo ikke negte, at, fra det Standpunkt betragtet, vilde det have Noget for sig, men det forekommer mig dog, at de paagjældende Mænd eller Kvinder ikke bør under nogen Omstændighed komme ind under Straffebestemmelsen, ihvor stadig de end udøve deres Virksomhed, naar der ikke derved gjøres nogen Skade. Gjøres der Skade, bestemmer jo en senere Paragraf, at man kan stride ind imod dem. Det vil i Øvrigt neppe heller være vanskeligt at oplyse, om de Vedkommende have søgt Erhverv ved deres Virksomhed eller ikke. — Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale vort lille Forslag og endnu kun udtale et Par Ord om,

hvorfor vi have stillet det selvstændig og ikke som en Tilspølse til Udvalgets Forslag. Det er, fordi det er forekommet os at være mindre korrekt, naar det i Begyndelsen af § 1 hedder, at det for Fremtiden ligesom hidtil skal være forbudt at tage Syge under Kur, og der saa i næste Stykke siges, at „Ansvar bliver dog ikke at gjøre gjældende mod den, der kun ved en enkelt Leilighed giver Raad mod Sygdom“ o. s. v. Det skal altsaa herefter være forbudt at give Raad mod en Sygdom, om der end ikke vil blive gjort Ansvar gjældende; men vi mene nu, at det hidtil ikke har været forbudt at give Raad, naar man indskrænkede sig dertil. Vi tro, at der er en Forskjel paa at give Raad imod en Sygdom og tage Syge under Kur. Den, der tager en Syg under Kur, kommer i Reglen hjem til ham og behandler ham, medens den, der kun giver Raad, lader den Syge komme hjem til sig; saa at der altsaa i Virkeligheden er en Forskjel paa de to Begreber. Vi tro derfor, at Tanken i § 1 vil komme bedre til Orde, naar vort Forslag vedtages, og i alt Fald vil den Redaktion, vi anbefale, være lige saa god som den, Lovforslaget nu indeholder.

Ploug: Jeg vil blot tillade mig med et Par Ord at anbefale det Vædringsforslag, der af mig er stillet til § 2, 1ste Stykke. Jeg har været noget i Tvivl, om jeg skulde stille mit Forslag som Underændringsforslag til Udvalgets Forslag til samme Paragraf, eller om jeg skulde stille det som selvstændigt Vædringsforslag. Jeg har bestemt mig til det Sidste, fordi jeg troede, det maasse var korrektere. I Øvrigt ønsker jeg, at Udvalgets Forslag til samme Stykke under Nr. 4 maatte gaa igjennem; thi det er ingenlunde min Mening at fordrø Reciprocitet, Gjensidighed, med Hensyn til Underaatter i fremmede Stater, som ere dulgige i en eller anden særlig Gren af Lægevidenskabten. Jeg tror, at Justitsministeren bør have en aldeles uindskrænket Tilladelse til at give ogsaa Udlandinge, der udmærke sig som Specialister, Afgang til at praktisere her; dette kan nemlig ikke Andet end være til Gavn for Lægevidenskabens Udvikling her i Landet. Et saa lille Folk som vort kan kun i saa Retninger, og navnlig ikke i denne, være blandt dem, der gaa fremmest, og vi kunne ikke hos os i de enkelte Grene af Videnskabten naae den Hvide, som man har naaet i Udlandet; det kan derfor være af Vigtighed, at Udlandinge af Regjeringen kunne faae Lov til at udøve denne særlige Art Virksomhed her i Landet. Men hvad almindelig Lægevirkksomhed angaar, saa skønner jeg ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at stille Lægevirkksomhed paa nogen anden Vis, end al anden borgerlig Næring, og da Udlandinge, for at drive borgerlig Næring her, ere underkastede visse Betingelser, og Regjeringen ikke uden videre kan